

— Господинъ старши вие се подигравате... не съмъ го пипналъ, откакто не сте го оставили въ раницата... Ако желаете да похапнете, азъ имамъ четири глави рѣпа, две глави прасъ и една пълна манерка съ топълъ чай отъ Софийския пунтъ...

— Научи ги тия пущини па тогава ги употрѣбявай въ езика си... Пунтъ не, а пунктъ. — закача се отъ вѣнъ единъ въздрастенъ войникъ съ германски шинелъ, на който е запрѣтналъ дългитѣ ржкави. — Пунктъ, споредъ онзи французинъ, дето го хванахме при Чичово, значи точка.

— Е, то е правилно, на воененъ езикъ пъкъ значи пипателенъ пунктъ — хранителна точка и се бележи върху крокитѣ съ корито, кофа и бъркачка — обяснява едно, едва ли имащо двадесетъ години слабо и съ розово-детско личице, войниче, което се бѣше сгушило въ кюшето и движеше само голѣмитѣ си черни очи и то съвсемъ плахо отъ единъ на другъ.

— Не се бъркайте въ филологическитѣ въпроси като ги не разбирате, обади се отъ вѣнъ единъ широкоплещесъ младши подофицеръ съ едва наболи мустачки, но съ прямъ и силенъ погледъ.

— То като си следвалъ по улица Леге, че кой те знае какво си училъ. Любовта и филологията нѣматъ нищо общо между себе си — твърди Цоко, и наистина извади отъ джеба на шинела си една глава черна рѣпа и почна да я бѣли. — Това сж педагогични перцепти, Сестро. Вие сигурно знаете, ако сте се учили за учителка, че перцептитѣ сж храна за душата... тукъ пъкъ рѣпата е храна за тѣлото, което не може да се храни, нито съ възприятията, нито пъкъ съ педагогическитѣ принципи на Райнике. Философията на Кантъ въ известни военни моменти, не струва колкото една черна рѣпа.

— Вие учителъ ли сте? — попитахъ го и почнахъ да се очудвамъ въобще на тѣхното държане.

— Не, Сестро... готвѣхъ се да произвеждамъ учители, а като не успѣхъ, произведоха менъ въ подофицеръ... Тъкмо завършихъ философия и педагогика въ Германия, взеха ме войникъ и ми побѣля косата отъ философскитѣ принципи на свѣтовнитѣ схоластици...